

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número... 2 céntims.
 Fòra de Palma » ..... 2 1/2 »
 Números atrassats » ..... 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa llanta.

S' envian es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

CREMADISSA.

Sa locució més faresta per expressá lo xerèch que devegadas arriba á essè un hòmo, es aquella qu' es pòble diu en mallorquí llampant: *ell merex cremá y ventá ses cènres*.

Y perque vejeu lo qu' es el mon y de quin mòdo se capgiran ses idèes y costums, avuy anam á dí quatre paraules sobre cremadisses, no ses que s' usavan en temps de l' Inquisició que tant han exagerat es novelistes embrollosos, sino sobre ses que comènsan à s' usá avuy en dia à ses ciutats que, com es ara Nápoli y Milán, passen per molt humanitaries y civilisades.

Bé mos feym es càrrech qu' aquest assumto merex essè tractat en seriò per mèdi de llibres, més que demunt un setmanari; però, com no serém es primés que 'l treym á ròtlo, y suposat qu' altres periòdichs, tan ignorants com L' Ignorancia, de tant en tant en parlan amb elògi, volem doná uns quants informes à n' es nostros lectors que tal vòlta haurán sentit campanes sense sebre per quins cinch sòus repican. Agafem sa història d' algun temps enrera.

L' Iglesia catòlica, que sempre ha estat gelosa d' es cadàvers de tots ets sèus faèls, durant moltissims d' àns ha concedit sepultura eclesiàstica dins es cementèris, su ran de ses parròquies y convents, y axí matex dexava enterrá mòrts dins es matexos temples, com si d' aquest mòdo assegurás à ses ànimes d' aquells fiyets sèus majós sufragis y més relligiosa memòria. Però aquesta costum, que fins à n' es nòstro sigle pòt dirse qu' ha durat per tots es pòbles catòlics, s' ha hagut d' interrompre en benefici de lo que en deym *Higiene y salubridat pública*; y l' Iglesia no s' ha oposat à qu' es còssos d' es faèls anassin à descansá dins cementèris allunhats de ses poblacions, conservant es dret y sa intervenció que li correspon tení à n' aquells lòchs sagrats.

Fins aquí ets enterraments eran lo que racionalment han d' essè. Però ets

esperits modèrns que no ténen aturay y sempre pensan quina l' han de mòure, se digueren:

—Es nostros cementèris comènsan à está plens, y manca lòch p' es qui hey haurán d' aná; ses ciutats d' es mòris son focos de miasmes qu' empèstan ses ciutats d' es vius; ydò, inventem un mèdi de suprimí es cementèris y mòrts cremant es cadàvers.—

Però com s' idèa de *cremá*, à tothom escarrufa, còp en sech, adoptaren sa paraula francesa *cremation*, forjáren uns sepulcres de bronzo molt garrits, y à mòdo d' ensay, devant gent convidada varen fé ses pròves.

Es diaris ultra-liberals, propagandistes de totes ses idèes que ténen per objècte matá s' influència de sa Relligió catòlica, fèren mansbelletes aplaudint es nòu sistema, y à molta gent d' aquesta que cabila poch y no pateix d' escrúpols li va parexe còsa racional y digne d' essè admesa.

Vejem que tal s' esplican quant defensen aquest nòu progrés.

«Baix des punt de vista *higiènich*, diuen ells, no se pòt duptá que sa supressió d' es cementèris es d' absoluta necessitat; sa *incineració* trasforma, amb pòchs moments, ses substancies materials des còs humá volatilisant ses gasseoses y dexant ses cènres nètes des difunt.

Es grau pòble romá cremá per molt de temps es sèus cadàvers; no es cap novedat absurda lo que proposam.»

A tot axò hey ha molt que enrahoná; y ara mos toca à nòltros, amb obsèqui à sa *Higiene pública*, dirigi à n' es partidaris de ses cremadisses, tres preguntes.

¿Quins son es pòbles que ténen per costum rigorosa enterrá tot es bestia que mòr? Es cadàvers d' ets animals que se pudrexen en descubèrt son tant ó més perjudicials qu' es de ses persones, per mal enterrats qu' estigan.

¿Quina es sa població que no té ses cases assegurades demunt sitges y clòts de lòch comú, que mesclan es sèu bròu amb s' aygo de pou y de cistèrnes? No parlem de Palma qu' amb aquest assumto es un mòdelo.

¿Quina ciutat hey ha que puga dí: es pòbres trabayadós que s' establexen dins es mèu redòs habitan casetes axutes y ben oreljades? De cada cent, una. Ses que ténen millós y més ben observades ordenances de policia urbana, no han pogut lográ que sa *classe proletaria* estiga alojada com deuen baverhí d' está es sers racionals. Y si sa *Higiene pública* de per tot lo mon se tròba tan enrera d' òsques, justament haurém de comensá à millorarla cremant es mòrts?

Axò fa riayes y malicia.

En quant á lo de qu' es Romans cremáven es cadàvers, hey ha qu' advertí que aquella costum va comensá amb sos soldats, mòrts à la guèrra llufy de sa pátria, *per evità que s' inimich profonds es cadàvers desenterrantlós*; y si bè es vè qu' arribáren à cremá es mòrts en temps de pau, es meneisté recordá qu' axò era es ritual d' un paganisme bárbaro y cruèl que avivava es foch de ses pires amb sa sanchi de víctimes, molts de pichs humanes. Y axí matex alsavan superbos cenotafis y maussoleos à sa memòria des difunt; y may perdèren del tot sa costum d' enterrá dins tombes; y may tenguèren pò d' es cementèris, pues solian tenirlos à ses entrades de ses poblacions, à cada banda de ses carreteres generals, com se pòt veure encara à sa *Via Appia* de Roma.

Altres rahons d' *orde filosòfich*, pre-ténen doná es fogonès d' infèrn que vòlen fermos fé flamada.

«Nòltros, diuen ells, volem que se conservin ses despuyes d' es difunts; sa terra tot s' ho menja fora ets òssos; ets òssos tornan pols ó cènra; pues aquesta cènra, fèta amb dues hores, en lòch de docents àns, es lo que volem doná à nes parents y bòn amicls des difunt. Es nòstro sistema, evita sa corrupció asquerosa, y permet que puga guardarsè dins un relliquiari lo únich que al cap y à la fi se resistex à ses trasformacions químiques.»

Que pugan guardarsè..... ¡Molt pòch han de conexe s' història de s' Humanitat es quí enrahanon d' aquest mòdol!

Donem per concedit qu' es fiys des difunt guardin ses cènres, repartides

dins unes ampolletes de crestay molt ben lacrades; y dins unes arquilles de ébano amb relleus de plata, com es milló tresó de la familia.

Es nêts des difunt, encara tendrán ánsia de tení à bòn lloch aquella relliquia; emperò es sèus fiys, que no haurán conegut es rebesavi, es de suposá que les conservarán arreconades y sense espolsarlès; axò quant s'arquilleta no l'haja buydada..... qualsevòl, per ignorància, per descuyt ó per malícia..... y bòn nít ses cènres.

¿Com si no vèssim cada dia lo que succeheix amb sos retratos pintats al òli! Es que duran més son es que ténen algun *mèrit artístich*; y casi tots arriban à pará à n'es baratillos, ó per portam de colomé, dalt es pòrxos.

Y ¿que'n direm si es mòrt no ha nombrat hereu à n'es qui pertòca conservá ses cènres? ¿ó si no té parents, que l'aprecian? ¿ó si son cent y un que'n vòlen recordansa? En aquest derré cás, ja veym qualque homo célebre, qu'haurá de mesté un forn de vidre per fersé botelletes à fi de contentá à tots es sèus amichs.

Y bòn; ¿y d'es pòbres que muynan dins ets hospitals, (que bellament son dignes d'iguals atencions y obsèquis,) ¿ahont van à pará ses sèues cènres? ¿Tal vòlta s'ha pensat en fé uns edificis públichs ahont, dins potets numerats, se conservin es *restos* de la pobrèa, dalt escudellés, ó se farà un cenré comú à mòdo de sitja per depòsit de *fosfat de cal*s?

¡Ah! perqu'heu de sebre, benvolguts lectors, que no han mancat inglesos qu'han extrèt d'ets òssos humans una sustancia de molt de való p'es comèrs, y que regularment no se dexarian d'explotá ses *cènres* d'es pòble, amb escusa de pagá sa lleña ó es carbó ó es gas amb à que cremassin es sèus òssos.

Y encara més: també heu de sebre, que quant se crema es còs d'una criatura se desprenen gassos molt à propòsit per il·luminá; ¿y qui mos diu à nòltros que, perfeccionant es sistema y curantinos de ses derrerres *preocupacions*, no anassim à un ball il·luminat amb sa sustancia d'es nòltros amichs, parents y coneguts?

Axò quant no rebentás s'*urna crematòria* ó es *forn d'es mòrts pòbres*, per massa atoná des *fossé*, espargint ses cènres y es calius, com ja ha succehit à Milán mateix.

¿Com se prestaria à ferna bèfa de ses *cremacions* que pretenen introduhí en el mon civilisat, si no fòs que nòltros, veym en la mòrt un cástich imposat per Déu à s'homo prevaricadó, y al mateix temps veym es principi d'una vida etèrna!

Es pòble egipcio qu'arribá à un grau de sebre qu'encarara no hem pogut apreciá del tot, tenia tal respecte à n'es difunts que los embalsamava admira-

blement, y construhí grans ciutats a-posta per conservarlós.

Es pòble cristiá, en es primés sigles quant era perseguit, omplí ses catacumbes amb sos còssos de milenás de Mártirs, y d'entre les fosques de la mòrt sortí plé de vida per escampá sa llum des verdaté progrés.

Y nòltros, dins es sigle de sa sabiduria en tots es rams, no tenim való per contemplá un cadáver, y escuses de conservar-ne sa memòria amb tota pulcritut, ¿mos atrevirém à cremarló y à ventá ses cènres?

Qui quasi putredo consumendus sum, clamava Job; qu'he de torná fems, seguint ses lleys de sa naturalesa; *et in carne mea videbo Deum, Salvatorem meum*, y, à pesá d'axò, amb sa méua mateixa carn he de veure à Déu, es méu Salvadó, es dia en que s'escamp sa veu: *¡surge! mortui!*

Desenganemmos; s'únich inventó de ses *cremadisses* à la modèrna, es s'òdi d'ets ateos y materialistes à n'es cementèris catòlichs, perqu'es cementèris son es testimoni més enèrgichs que publican per tot y sempre seguit dòctrines oposades à ses sèues.

«Fiys des paganisme d'altre temps, sauvatges il·lustrats d'avuy en dia, no veuen en s'homo més que sa vil matèria; per ells no existex s'ànima; y sa resurrecció es una quimera. D'aquestes teories resulta que s'homo, de rès es responsable, es criminal val lo matex que es virtuós, y sa fòrsa bruta es sa lley universal d'aquesta guarda de llops que s'anomena *gènero humà*. Veyes aquí perque no pòden sufrí sa presència d'es cementèris cristians que predican aquests quatre dogmes: Sa noblesa y sa santitat des còs humà; Sa gran lley de sa fraternitat universal y etèrna; S'immortalitat de s'ànima, y sa resurrecció de la carn.» (*)

Lectors catòlichs, à n'à qui dedicam aquestes quatre retxes; dexau que lo que de sa tèrra va sortí, torn à sa tèrra; no duguem s'egoisme fins à n'es punt de negá deù pams de lloch à n'es nòltros antepassats; engrandiú si es necessari es cementèris y feyslos jardins, amb totes ses condicions que sa ciència y sa religió reclaman. Dexau que s'arquitectó axecli rotundes partdemunt es jassos d'es ciutadans ilustres; dexau que ets escultós hey col·loquin estátues y alegories de ses virtuts que posehiren es nòltros benefactós; dexau qu'es poetes escrigan demunt mármol es bòn recòrts en vés d'es sèus amichs; y no priveu ja may à una espòsa que vaja à acunhortá sa sèua aïoransa cristiana escampant flòs demunt sa tomba ahont li guardan lloch; ni à n'es fiys de sentiments honrosos, que vajin à plorá devòtament, una vòlta en l'àny, demunt

es vas que guarda ses despuyes per ells més sagrades.

Tot lo contrari será fé la guerra à sa Naturalesa, y corretgi, en và, sa plana à n'Aquell, que diu: *«tothom que viu y creu en mi no morirà eternament.»*

MOSSEN LLUCH.

ELS MORTS.

Quant arriban ses primeres fredós que mos fan à sebre sa venguda de s'hivèrn; quant s'oratge arranca d'ets abres ses esgrogahides fuyes y les fa redolá p'en tèrra à remolins; llavò, un dia à l'àny, mos recordam d'es qui ja son à l'altre mon, y seguint sa piadosa usansa cristiana, honram sa sèua fèsta.

En bòn dia de Tots-Sants dematí, sa fèsta encara es d'alegría: ses confiteries ténen pressa, y d'elles en surten es padrins y padrines amb so rosari qu'han comprat per regalá à n'es fiòls y fioletes: llàgrimes de massapá, gloria-patris de peres confitades y creu ó patena de confitures seques. Axò, si es padrins son rumbosos, ó no los vé à unes quantes pessetes per gastá. Ara si vòlen scriñè més barato, axí mateix trobarán remey à ses taules de per devòra Santa Eulària, ahont podran comprá un bòn rosari de panets de mòrt, amb sa patena de pasta real tota daurada y platejada, que dexará s'infant ben content y satisfèt, quant el durá penjat p'es còll, amb sa patena que casi li rossegui fins en tèrra.

Però vé es decapvespre, y tot muda d'aspècte y de coló: llavò comensa sa fèsta d'es mòrts: sa fèsta d'es vius s'es acabada.

Ets escolans llevan de l'altá majó es canalòbres daurats y sa cera blanca, y hey posan es negres amb ciris y braudons de cera gròga; en mitx de l'iglesia hey componen es conventual encubertat de negre sarja y revoltat de banquetes amb atxes ben gruxades; es campanés véntran campanes tocant matines de mòrt; y l'iglesia s'umplí de gent tota endolada que va à pregá p'es sèus antepassats, resant parts de rosari y fent absòltes.

Per ses Quatre Campanes, un carreró seguit de gent s'en va à n'es cementeri: homos amb banquetes, atxes, ciris y fanalets duen à sa tomba des mòrts sa mostra de recordansa que los fan es vius, y entre y entre també veuen qualcú que vol embellí més es bòn recòrt, duguent en sa ma, per adorná sa tomba, una corona de pensaments ó semprevives.

No tothom que va à Son Tritlo fa cara mustia y dolorida: bergantells esburbats hey van alegres y duen convèrsa tirada

(*) *Le Cimetière au dix-neuvième siècle*, par M^r. Gaume. Pag. 114.

amb delitoses juvenescences; y quant son devés es pont, no's fan escrípol de comprá castañes torrades, rollets y altre concèrt per roegá una bona estona.

Aquell dia es cementèri no pareix sa casa de la Mort. Es carrerons y caminals van plens de gent que se trapitja y sempentelja per passá y trescarho tot: dins sa capella no hi caben, y devant ella, per defora, axí mateix hey ha escampadissa de gent ajonoyada.

Allà hi veuren homonets jays y dónes véyes qui resan ajupits devant un *ninxo* ó una tomba: estòls d'homos y dónes amb infants que van y vénen d'una banda à s'altra; y entremetx qualche collada de gent jove que, olvidant es respècte degut à n'aquell lloch, cònvèrsa fòrt, y riu y va de verbes, llegint es nòms y ses inscripcions qu'hey ha per ses lápidas y retjòles.

S'oratge fa tremolá sa flamada d'es fanalets y ciris, y doblega cap en terra sa faró y sa fumassa de ses atxes que regaliman: volateljan al ayre es flochs de ses corones, y per tot se sent aquella oló de cremayó y de refús, mesclada amb s'apagat aroma de ses flòrs des cementèri.

Horabaxa, en comensá à fé fosca, la gent buyda y s'en torna de sa ciutat d'es mòrts à sa ciutat d'es vius: es llums esmortuits espiretjan y poch à poch s'apagan; y es mòrts tornan romandre amb aquella feresta y tranquila soledat de tomba, qu'es vius no més interrompen un pich dins cada añada. Llavò es cementèri torna essè cementèri, amb tota sa séua quietut, es séu mistèri y es séu silenci.

Ses iglesies encara están plènes de gent: la comunitat canta es sèt-salms amb tò solemne, y mudan de lloch, cada moment, aquells estòls que amb candelata encesa fan absòltes. L'iglesia també se buyda poch à poch: y s'en torna à ca-séua la gent aconhortada, y amb so consòl des sufragis oferits per bon repòs des qui moriren.

Per places y carrés tresca molta gent amb vestit negre; y ses buñolerías arreu, arreu despatxan calderades de pasta frita, embalsamant tot es carré amb una fòrta oló de fregitina.

L'endemá, de bon matí, comensan per totes ses parròquies ses misses y ets oficis de *requiem*; tòcan mitx dia, ets escolans desendolan ets altars; homos y dónes s'en tornan dú à Ciutat ets arrèus mortuòris qu'es dia abans traginaren à Son Trito, y los estojan perque l'añy qui vé tornen fé es mateix servici.

Sa festa de vint y quatre hores que fan els Mòrts s'es acabada; y torna comensá de bell nòu sa festa d'es vius, que durará trecents sexanta quatre dies.

GORIET.

EPITAFIS.

En Pere Parra aquí jau
Amb sa sògra y sa cuñada.
—Es sa primera vegada
Qu'han estat plegats en pau.

Aquexa es sa tomba trista
Des polítich Don Lloréns:
Va essè nèu, progressista,
Demòcrata, realista,
Moderat, possibilista....
—¡Y era un d'es més consecuentes!!

Repòsa aquí un Retgidó
Que may faltá à cap sessió,
Ni may pretengué una *vara*...
—¡Ja es ben diferent des d'ara!

Magre còm un tròs de sola,
Y xupant una atzeròla,
Morí, y aquí jau Don Xesch.
—¡Mòrt de fam! ja'l compatesch:
Degué essè mèstre d'escola.

Dòrm aquí es jutge Mesquida...
—Lo matex ja feya en vida.

Viuda, y amb catorze infants
Que dexá, petits y grans,
Doña Ròsa aquí repòsa.
—'Xau repesá Doña Ròsa,
Que pròu ha mesté descans.

Aquí Don Rupèrt Isèrn
Del judici espera es dia:
Morí de malfeneria....
—¡Qu'era cempleat des Govèrn!

Sepultura den Badía,
Periodista mallorquí,
Que rebentat va morí
D'havè de fé, si no sí,
Quatre *suellos* cada dia.

Descansa aquí en Gil Bordoy
Que en beure ví, à can Coscoy,
No li bastava una bota.
—Diuen si morí de gota...
—No, señó: morí de roy.

Dins aquest sepulcre nòu
Jau Doña Tomasa Alòu
Amb tres gènes y tres fies.
—No es gens estrañy si, alguns dies,
Hey sènten erits y rendó.

Aquí repòsa en Pascual:
Morí perque no podia
Dormí de nit ni de dia.
—S'hagués fét Municipal.

Aquí dins está enterrat
Don Blay Ungleta y Rovira,
Escrivá trenta añys de tira...
—¡Que Déu l'haja perdonat!

XEREMIADES.

El señó Alcalde majó, que s'en aná à fòra fa un quant temps, amb llicencia *ilimitada*, ja es vengut à Ciutat altra vegada, y s'es tornat encarregá de s'Alcaldia.

L'IGNORANCIA li tenia preparats uns quants encàrrechs, per totiduna que tornás; però un diari n'hi fa tants, que si el señó Alcalde los ha de complí tots, ja té feyna senada per més de quinze dies.

Per no maretjarlo tant, y dexarlo descansá de s'arribada, tendrém un poch més de paciència.

* *

Parex que va à má d'arribá à pòrt es projecte d'establí à dins Ciutat una *Escola mercantil*, ahont hey pugan estudiá lo qu'han menesté sebre es joves que se dedican à sa carrera des comèrs.

Bòn pensament es aquest de fundá una escola axí, que pòt essè molt profitosa: ara lo que impòrta es encaminarla bé y afiná es mòdo milló de darli vida. Mentres esperam ocasió de parlarnè amb més espay, desitjam un bòn acèrt à n'es fundadors d'aquexa Escola.

* *

A can Prats des Pas den Quint hey robàren, aquests dies, una màquina de cosí. ¡Envant anam!

Alguns periòdichs se fan creus de que sa policia no haja afinat es lladre.
¿D'axò s'estrañan? ¡y que té que veure!
Lo raro seria que l'haguessen afinat.

* *

Falta mos feyan, perque no n'hi havia de missès joves.

Han prèns es títol de missè à s'Universitat de Valencia, don Nicolau Dameto, don Sebastiá Gazá y don Pere Muntaner.

Tres més en es conte.
Tot los sia enhorabòna.

* *

Noticia gròssa:

S'Ajuntament fa compòndre es trispòl d'es carré de Sant Miquèl.

Axò dèu essè per fé un poch d'enveja à n'es vesins de Cort y d'es carré de Odon-Colom.

¿O hey dèu havè de passá sovint p'es carré de Sant Miquèl qualche Retgidó que no sab nadá?

Lo cèrt es qu'el compònen. ¡Vaja un xascó!

Axò sí: sa compostura es de reble y terra, y farà bò durá.... fins qu'estará espeñada.

* *

¿Que diriau quina la va fé, s'altre dia, una criada?

Li donaren una carta per durla à n'es

X. X.

corrèu, y dèu cèntims per posarli es sello.

Y na Francina, molt sèria y molt satisfeta, tirà sa carta y es dèu cèntims, tot plegat, dins es *buzon*.

Axò es una atlòta etxerovida. Amb el temps, farà carrera.

***

A Campos s'ha calat foch una farinera, y tota ha fèt flamada.

Si es campanés passàn gran necessitat d'una fàbrica de farina, s'en porian dú a la vila una de tantes còm n'hi ha pròp de Ciutat; que en está totes llestes, segurament no mos vendrà a una més ó manco.

¡Y venga farina! que mentres vaja axí, no hey ha que tení pò de fam.

***

Hem vist ses lletres T y P compòstes de canons de pipa, *daurats d'òr*, que jauen demunt sa copina nòva a s'esce-nari des Teatro Principal.

Es una cifra molt ayrosa que bellament pòt figurà a s'esposició de Fires, l'any qui vé.

La major part d'alumnos qu'han anat a dibuix tres anys de tira a sa *Que-dèmi*, no son *escapassos* de copiarla.

¡Llástima que just devall no diga: *Fulanus fecit!*

***

Lo qu'es enguañy, à Palma, tothom anirà abossat amb sa séua capa.

Perque, digaumos: ¿qui es que no té trenta cinch pessetes?

Ydò, per aquest prèu trobaréu capes amb gires y tot. Es papés grochs heu diuen.

Axò si; nòltros suposam qu'aquestes prendes se podrán dú d'estiu y tot.

Però, sia còm sia, ¡trenta cinch pessetes una capa!.... Se pòren robà es doblés.

COVERBOS.

—¡Ah, fiet, (deya un casat qu'havia topat malament,) quant me vatx casá, jò estimava tant sa méua dòna, que la m'hauria menjada à besades.

—¿Y ara?

—Y ara, (respongué tot concirós), ara me sab greu no haverho fèt axí.

***

—¿Que tens, Biel, qu'estás tan alegre?

—¡Homo, que s'es mòrta sa sògra!

—¿Y d'axò t'alegras tant?

—Sí: perque ella ha passat à milló vida..... ¡y jo també!

***

SECCIÓ D' ANUNCIS.

COMPANHIA

LA SAUPADORA.

SOCIETAT ANÓNIMA

DEDICADA ESPECIALMENT À REPLEGÀ

CAPELLS, SOMBRILLES, PARAYGOS,

Y ALTRES ARREUS.

Oficina central: Dins Sant Nicolau.

Sucursals: A totes ses Iglesias.

Se fa tròns de sa policia y d'es municipals, que no li guipen es sócios.

Nota. No còbra dividendos passius.

Privilegi d'invenció.

MÁQUINA DEN JOFÀ

(QUE FA Y DESFÁ.)

APLICABLE À TOTA CLASSE DE MANIPULACIONS Y ESPECIALMENT

DISPOSTA PER VOTÀ TINENTS D'ALCALDE.

Amb aquesta enginosa máquina, se pòt fé y desfé una votació coranta vegades per minut.

Assegurada per 250 sessions.

Per manetjarla, basta sa forsa de 15 ò 16 Retgidós y un Alcalde.

Prospectes y explicacions, á tots es diaris de Ciutat.

ESCOLA DE MALES LLENGOS.

LLENGOS DE FOCH.

LLENGOS CREMADORES.

LLENGOS QUE NO TÉNEN BARRERA.

S'hi enseña es vocabulari complet de Flestomies, Paraules gruxades, Esclops y Mots qu'escorxan ses oreyes.

A tots es carrerons y plaçetes de Ciutat, baix de sa protecció d'es municipals qui dòrmen, qualsevòl hòra d'es matí y de s'horabaxa.

Entrada Libre.

BONA OCASIÓ.

Un Ignorant jove, de bon sangro, fadrí, amb 2000 € de renda, desitja trobà una atlòta llèsta, de 16 à 20 anys, que no sia ni aturada ni correguda, que no tenga pares, parents ni amigues, que no duga *polvos*, potets ni pintures, que no sàpia fé *crochet*, ni parlà en francès, ni atupá piano, pero sí serzí, fé calsa y apedassá, que no vaja de balls, ni borns, ni teatros, que no sia esplugadora, y que sapia lo que demana quant resa.

En aquesta Redacció informarán.

ENCANT.

A sa sortida d'es sòl, després d'havé anat à missa es diumenges y fèstes, en es portal de ses Iglesias, se'n farà de tots ets efectes produhuts per s'abús d'es *polvos* y d'es *colorete* à ses cares de moltes *jamones* estentisses y no pòques jovenetes que sempre van estucades.

PORROS-FUTES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Barcades de pòrchs s'en dú es vapor de Barcelona.*

SEMBLANSES.—1. *En que corren.*
2. *En que ténen anses.*
3. *En que té forats.*
4. *En que té clòts.*

TRIÀNGUL.....—*Pepeta-Pepet-Pepe-Pèp-Pe-P.*
FUGA.—*Cada fara té son corch, y á vegades dos.*
ENDEVINAYA.—*Una Aloua.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Tònt Nerdes, Papuys, K. D. T. y Dos Tranquils.*

Sèt:—*Jordi des Recò, Pèp Blat y Un Sabatè en dèluns.*

Quatre:—*Un Escolà, Un Panxa enegat y Voravica.*

Y una no més:—*Un Morenè.*

GEROGLIFICH.

TA NL MOND PATI

J. SEUGITRA.

SEMBLANSES.

1. *¿En que s'assembla una mòdja à una sinia?*
2. *¿Y una Iglesia à una barberia?*
3. *¿Y un carril à un òrga?*
4. *¿Y una gorra à un quinqué?*

JORDI DES RECÒ.

QUADRAT DE PARAULES.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides de per llarch y de traves, digan: sa 1.ª retxa, un mal de que ningú s'en pòt alliberà; sa 2.ª, un llinatge; sa 3.ª, un instrument d'agricultura, y sa 4.ª, lo que senós y pòbres diuen en es vestit.

P. PEXET.

FUGA DE CONSONANTS.

.A..A A.U.A.A .O .U.A.A .O.I..
X.

ENDEVINAYA.

Dues germanes bessones
Fòrtes de morro y de nàs,
Que quant sos marits les tòcan
Están sempre mossegant.

A n'aquestes mossegades
La gent les capgira tant,
Que ja no hey ha cap persona
Que sembli fiya d'Adam.

P.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

30 OCTUBRE DE 1880.
Estampa den Pere J. Gelabert.